

Розділ 1

Діна лежала на підлозі. Діна зменшувалася.

Дивилася на руки – до побачення, руки. Дивилася на ноги – до побачення, ноги.

У які двері постукають руки? Куди поведуть ноги?

Діна зменшувалася. Ось-ось вона, як Аліса в Дивокраї, вийде в прегарний сад. Щоправда, засніжений. Бо нині початок зими, і за вікном падає перший сніг. А із саду до Задзеркалля недалеко. Головне – дійти до Дивокраю, а звідти вже близько. Треба тільки уявити.

Діна меншала, меншала...

Діна поволі вибиралася з її вузької темної кімнати.

Розділ 2

То була найдовша ніч у моєму житті. Як і весь наступний тиждень. Я прокинулася від гуркоту в коридорі. Від рипіння коліщат. Від покvapно відчинених кимось із медперсоналу настіж дверей. Від світла, що різко зблиснуло в нашій палаті.

Щоправда, мене такі нічні прокидання особливо не дивували, бо я вже другий тиждень лежала в лікарні із запаленням легень. А в лікарні така суєта завжди. Щодень. Щоніч. Так мені бачилося. У палатах хворі – як жучки в коробочці від сірників. Когось випустили, когось упіймали, хтось вислизнув сам. Коробочка на чотири ліжка, кілька стільців і два вузьких вікна. Зате краєвид – на засніжений двір, на ялини.

Дивно, але в цій нашій тісній коробочці я почувалася навіть дуже незле. Щоправда, досі кашляла. І ще інколи ввечері підіймалася невисока температура. А з нею, сказав лікар, виписати мене не могли. Навіть якщо одужувала я просто на очах. Та я, якщо чесно, і не хотіла, щоб мене виписували. Бо щойно я потрапила

в лікарню, як закохалася в хлопця з палати в кінці коридору.

Його звати Ростя. І я вже не розуміла світу поза лікарнею – світу без Рості. Тому цей лікарняний простір мене влаштовував. Я навіть ладна була брехати, що почувуюся зле, аби мене довше потримали, аби моя коробочка раптом не відчинилася завчасно, аби ми з Ростею не розлучалися.

– Сюди, – крикнула медсестра. – Сюди кладіть!
«Що там знову?» – я сховалася з головою під ковдру.
– Дайте поспати... – пробурмотіла котрась із жінок нашої палати.

У лікарні свій світ.

Спочатку в палаті всі чужі. Ненависні. Бридкі. Кожен має свій запах. Від тіла. Волосся. Одягу. Навіть найдорожчі парфуми не перебивають того запаху. Та згодом звикаєш.

У лікарні кожен хоче знати, чого ти там. Що болить. В якому боці. Як довго. Чи є температура. Що показали аналізи. Який тиск. Що кажуть лікарі.

Далі кожен забуває, про що йшлося, і скаржиться на свої хвороби – аналізи, тиск, температуру... До цього, як і до запаху, звикаєш теж.

Нині я знаю ледь не все про сусідок по палаті. І сусідів з інших палат, що поздовж коридору. Знаю навіть подробиці з їхнього особистого життя. Наприклад, у Міли чудовий чоловік. Наче б мене те мало хвилювати. Він подає їй чай чи каву просто в ліжку. Те, що не робить мій тато для моєї мами. Однак моя мама

вважає, що пити чай чи каву в ліжку абсолютно незручно. Можна розлити, потому ніколи не відіпрати темні плями з білизни. Та й загалом, судячи з того, як неприємно лежачи в ліжку приймати ліки, чай чи кава теж мені б не пішли.

У Назара, того, що працює таксистом, жінка поїхала на заробітки. Він каже, що тішиться своїй свободі, якби не син, що повсякчас вимагає уваги. У двадцятидев'ятирічної Гольки – особиста проблема, так вона всім бідкається. Голька не вживається з чоловіками. Їй здебільшого щастить, як вона стверджує з іронією, а може, сарказмом, на вільних художників. У літньої пані Інги – діти-егоїсти (це слівце теж підкинула Голя, хоча мої батьки, коли сердяться на мене, теж інколи кажуть, що я велика егоїстка, дбаю лише про свої інтереси). Не малі діти – дорослі. Вони до неї не хочуть ходити. Не провідують її майже ніколи. А як приходять – то сварять. За що – незрозуміло. Вона повсякчас про це говорить. Каже, що коли піде зі світу, усім стане легше. Мені її шкода. Уявляю, якби до мене не приходили батьки і сестра. Або приходили й постійно нарікали... Це було б на правду нелегко. От я думаю про знайомих по лікарні, думаю і розумію: зараз мене мало хвилюють нещастя інших людей. Чому?

Бо я щаслива.

Хай там що, а той, хто мене хвилює, чекатиме вранці біля вікна, що виходить на засніжений двір. На сходовому майданчику. Між другим і третім поверхами.

Ми відхилимо фіранку, прочинимо вікно, простягнемо руки й будемо ловити сніжинки. Ніби ненавмисно

торкнемося пальцями. Потім він візьме мою руку й сховає в кишеню свого пухкого халата. Або навіть візьме обидві мої долоні й сховає у своїх. Ростині долоні значно більші за мої. Ростині долоні – гарячі.

Він грітиме мої руки своїм подихом. Я ховатиму обличчя у комір його халата. І похапцем озиратимуся, щоб ніхто з медсестер нас не побачив. Але, чесно кажучи, нас уже засікали не раз.

У лікарні така атмосфера – усі про всіх усе знають. І лише нові пацієнти часом стають гарячою темою для розмови. Та мені байдуже до новоприбулих. Я вже казала, до кого мені не байдуже. Так, до нього, Рості. І до всього, що відбувається з ним. Усього, що відбувається з нами.

– Кладіть!

«Хто там?»

– Ну, дайте поспати...

«Що там коїться?»

– Обережно!

«Розберуся вранці...»

– Крапельницю!

Я таки визирнула з-під ковдри.

Спини медсестер. Спини лікарів.

Спини, спини, спини...

– Обережно з крапельницею!

«Хто там?»

Я навмисне шморгнула носом. Звідкись у мене взялася така звичка. Так, наче я хочу попередити про те, що я тут, але я, мовляв, не підглядаю, а сповіщаю вам про свою присутність. Моя мама, я не раз помічала, у таких ситуаціях навмисне покашлює: ги-кит-хххх. І тоді всі на неї звертають увагу. Отож вона не почуває себе прикро, начебто ловить когось на гарячому.

– Ги-кит-ххххх, – та ніхто не дивиться. Тільки пані Інга зиркнула на мене – і перевела стривожений погляд на двері.

Там стояла струнка невисока жінка. Обличчя в неї перекривлене й біле-біле, як халати в медперсоналу. Її обличчя мені знайоме.

Я протерла очі. Начепила окуляри. Добре, що мама наполягла, аби я взяла в лікарню окуляри, а не лінзи, які ношу в школі. Я соромлюся носити окуляри на людях. Хоча окуляри начепив – і є. Не те що з лінзами. Та й вигляд у них я маю досить діловий. Ну, звичайно, піжама в цей діловий стиль не вписується. Зате приховує фігуру, бо вона в мене не дуже: великі плечі, непомітна талія й тонкі ноги. Хоча Рості подобається моя фігура. Він каже, що я схожа на якусь там відому плавчиню. Та я зі спортом не дружу.

«Хто там?»

Так-сяк закрутила в гульку своє підстрижене до плечей волосся. Закріпила олівцем. Моя сестра Оля називає цей стиль неохайним. А мені подобається – такий собі творчий хаос. Хоча я людина далеко не творча. Не те, що Оля, яка читає десятки книжок на тиждень,

пише повість і ще й малює чорнилом невеликі ілюстрації до своєї майбутньої книжки. Ми бачили кіно про англійську письменницю Беатрікс Поттер. Вона малювала кроликів і потім писала про них казки. Я кажу Олі, що вони з Беатрікс схожі.

Оля в тому тямить: і в писанні, і в малюванні. Оля визначилася зі своїми інтересами. А в мене ще є час. Принаймні я можу думати аж до закінчення школи.

Хто ж ця жінка? Примружилася: знайоме обличчя!
Звідки ж я її знаю?
Де я її бачила?

Чомусь заколотилося серце. Руки затряслися. Я ривком опустила ноги з ліжка. І по саму шию загорнулася в ковдру.

Вставши, підійшла ближче до білих спин і зазирнула за них.

«Хто там?»

Серце застукотіло так сильно, що білі халати попливли. А за ними стіни, вікно, моє ліжко, двері...

Це Дінчина мама!
Дінчина!

Дінка з паралельного класу. Дінка, яку я ненавиділа. За те, що трапилося з Антоном Тортиком. Серце гупало-гупало, як дзвін у грудях. Тряслися руки. Мені було страшно – страшно дивитися на неприємну Дінку.

Бо то Дінку поклали на ліжку. Бо то Дінка лежала під крапельницею. Бо то про Дінку шепотілися мед-сестри. На Дінку позирали жінки в палаті.

Дінчине життя висіло на волосині.

Розділ 3

Діна поволі падала в темну глибіню.

Губи покривалися снігом.

Було дуже холодно.

Діні хотілося розтерти руки. Діні хотілося розтерти ноги. Зігрітися.

Її бентежило: якщо вона, як Аліса, летіла на дно колодязя, то чому на її шляху не було книжок? Чому не було баночки апельсинового варення? Чому не висіли картини й географічні карти?

Діна не розуміла, куди подівся Кролик з Рожевими Очима, який спритно пробіг повз і поманив її за собою.

Тільки про те подумала – відразу й згадала: Кролика не було взагалі.

Його вона вигадала.

Якщо Кролика не було, то чого ж вона летить вниз? Навіщо? За ким?

Адже там, унизу, непроглядна темінь.

І відлуння... відлуння чийхось голосів десь зверху: «Сюди! Сюди!»

Діна летіла.